

Marnix Peeters

Ik heb aids van Johnny Diamond

Roman

ISBN: 9789464594775

© 2023 Marnix Peeters & Pottwal Publishers

www.marnixpeeters.be

www.pottwalpublishers.be

Schrijf je in op de nieuwsbrief en ontvang nu en dan iets moois.

facebook.com/peetersmarnix

Omslagontwerp: Herman Houbrechts (Beeldzorg)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lies Lefever

Soldaten van de Waffen-SS hebben geen kindertijd gehad. Die zijn rechtstreeks aan hun opleiding begonnen.

Martin King

Der Machtmensch geht an der Macht zugrunde, der Geldmensch am Geld, der Unterwürfige am Dienen, der Lustsucher an der Lust.

Hermann Hesse

DEEL 1

BARRY KING WORDT LANGZAAM GEK

EEN GODDELIJKE KOMEDIE

Ik kan mij nog heel precies het moment herinneren waarop ik besepte dat mijn leven voorbij was. Het moment waarop ik plots voor honderd procent zeker wist dat het niets voor mij was. Het huwelijk. Dat ik een blanco cheque had ondertekend waar ik voor de rest van mijn leven voor zou betalen. En ik heb toen mijn schouders opgehaald, ik heb al lachend gezegd: allez vooruit, en ik heb mijn poot daaronder gezet. En ik heb er nog op gedronken ook — een glas van de smerigste schuimwijn.

Toch geen beige, had Jan gezegd toen zij thuiskwam uit de kliniek, waar zij enkele dagen in observatie had gemoeten omdat ze krampen had. In de tussentijd had ik de kinderkamer behangen en geschilderd.

Ik zei: dat is geen beige.

Dat is beige, had Jan geantwoord, zwaar ademend en met haar rechterhand dramatisch haar grote opgespannen buik bevoelend.

Kijk hier op de pot, zei ik. Gebleekte amandel. Als het beige is staat er 'Beige'.

Ze geven aan alles een naam, zei Jan, nu met tranen in haar onnozele ogen. Maar het blijft beige. Ik leg mijn dochter niet te slapen in een beige slaapkamer.

Zij was daar niet van af te brengen, noch had zij er een uitleg voor. Het wás gewoon zo. Dan weet ge: dat komt hier nooit meer goed.

De profeet heeft gezegd: alleen de voorkant van het varken, zei Gele Ali met zijn keelstem. De achterkant is onrein.

Vorige week hadt ge anders geen bezwaar, zei ik.

Ik heb het nog eens nagelezen, zei Gele Ali. En ik heb het aan de leider gevraagd. Die zegt ook: nooit de achterkant, Ali. God zal u straffen gelijk ge nog nooit gestraft zijt geweest.

Heeft hij u vorige week gestraft? vroeg ik.

Vorige week was ik onwetend, zei Gele Ali. God straft nooit de onwetende, want hij weet niet wat hij doet. Om te kunnen zondigen moet ge eerst de zonde kennen. Ge kunt het kwaad pas in de ogen kijken als ge weet dat het het kwaad ís, anders kijkt ge gewoon in iemand zijn ogen en daar kunt ge nooit voor geselsd worden, begrijpt ge?

Gebruikt gij met opzet woorden met een g, Ali, om gemener te klinken? vroeg ik.

Twintig euro, zei Gele Ali.

Twintig euro wat? vroeg ik.

En ik zorg dat ge sterretjes ziet, dat de poorten van de hemel

voor u openzwaaien en de engelen op hun trompetten blazen tot uw trommelvliezen er van springen, zei Gele Ali. Helemaal verkwanseld gaat gij zijn als ik met u klaar ben. Daarom moet ge vooraf betalen — ik kan nooit zeker zijn dat ge uw eigen naam nog kunt zeggen als Ali zijn taak heeft volbracht, dus ook niet dat ge uw portefeuille nog gaat terugvinden.

Vorige week was het gratis, zei ik.

Toen was het nog geen zonde, zei Gele Ali. Nu is het een zonde.

Zo kan ik er nog wel een paar bedenken, zei ik. Hier, pak aan — en ik haalde twee biljetten van tien euro uit mijn portefeuille.

Ik heb nog iets heel speciaals, zei Gele Ali. Hier, trek. Zie wel dat uw oogbollen op hun plaats blijven zitten.

Maar nu gaat ge dus wel gestraft worden, zei ik, voorzichtig inhalerend.

Niet als ge er geld voor vraagt en dat dan aan een goede zaak schenkt, zei Gele Ali. Daarom vraag ik er geld voor. Om het te kunnen wegschenken.

Welke goede zaak hadt ge in gedachten? vroeg ik, hoestend.

Heroïne, zei Gele Ali. Daar profiteren de arme heroïneboeren in Azië van die anders omkomen van de honger. Ik maak van mijn hart een steen want Aziaten zijn onrein — ge moet niet vragen hoe gunstig dat God zal stemmen. Dat ge uw hart zelfs voor de onreinen openstelt.

Ik zei: ik dacht dat dat juist... maar Gele Ali onderbrak mij.

Gij weet van niks, zei Gele Ali. Behalve dat ge subiet op een raket gaat zitten naar het paradijs. Hopelijk voor u retour, en anders kunt ge er maar deugd van gehad hebben.

Mijn dochter Siska kwam zeggen dat ze lesbisch is. Die bui had ik allang zien hangen. Siska droeg afritsbare broeken, schoor haar haren aan de zijkant op en luisterde naar harde blues. Ze had een dikke kont. Er zijn mooie dikke konten maar de meeste lesbiennes weten niet hoe het moet. Ze persen ze in het lelijke middenkaki van hun Fjällräven.

Siska was eenentwintig. Ik dacht: die komt een dezer dagen haar Heidi voorstellen. Het wás nog een Heidi ook. Ik had joviaal gelachen en had gezegd: één, Siska, ik wist het, en twee, Heidi, in een visioen zag ik dat ge Heidi zoudt heten. Straf hè? Straf. Er is niks fout met wat ge doet. Het is uw leven, ge moet zelf het pad naar uw geluk kiezen. In de liefde zijn er geen wetten. Ge moogt voor mijn part met een aap trouwen.

Daar had Heidi raar van opgekeken. Ik bedoel daar niets mee, had ik sussend gezegd. Het is een voorbeeld van mijn breeddenkendheid. En we mogen af en toe nog eens lachen.

Zouden potten dat niet missen, hard genaaid worden? Zouden ze er niet naar verlangen om te weten hoe het hoort te zijn? De kracht, de wellust, de versmelting. De kans op zwangerschap, wat de spanning verhoogt. Het besef dat ge, hoe gedachteloos en ver dwaasd ook, de essentie van het mens-zijn aan het beoefenen zijt. Blind van geilheid creëert ge een wonder, dronken van begeerte en maar wat met uw lenden slaand boetseert ge een perfect, gecompliceerd nieuw wezen. Ergens moet dat meespelen. Likken en vingeren leidt niet tot baby's. Pirouettes met de tong veroorzaken geen bevruchting. Het kan plezant zijn, de lotuskus, maar het heeft geen nut. Dingen moeten misschien ook nut hebben. Lekker naaien, en dan zien wat ervan komt. Een nieuw kind, een mooie toekomst, hoewel, mooi.

Heidi stond stijf van de zenuwen. Waarom eigenlijk? Wat is het ergste dat er kan gebeuren? Dat de vader van uw lief zegt: over mijn dood lijkt dat er hier homofilie in huis komt! — dan trekt

ge uw winddichte Ayacucho aan, zegt ge vaarwel ouwe en gaat ge elders uw goesting doen. Het is niet meer de tijd dat ge de zegen van de ouders nodig hebt om te trouwen. Ge trouwt en daarmee uit. Niks om nerveus over te doen.

Wat doet ge in het dagelijks leven, Heidi? vroeg ik. Werkt ge ook bij Carrefour?

Heidi zei: ik ben consultant.

Dat ontbrak er nog aan, zei ik. In welke branche?

SAP software, zei Heidi.

Zijt ge dan vaak on the road? vroeg ik modern.

De hele tijd, zei Heidi.

Veel miserie in het verkeer, zeker, zei ik.

Als het bijvoorbeeld in Charleroi is mogen wij op hotel voor een week, zei Heidi. Dus dat valt wel mee. En ge kunt ook vóór de files vertrekken. Dat is dan wel vroeg opstaan.

Dan zal er wel stevig geneukt worden met de chef van de IT in Charleroi, zei ik. Die ziet u op maandagochtend binnenkomen en die stoot zijn adjunct aan en zegt: die haar Petit Bateau gaat vóór woensdag uit, in haar kamer in de Ibis. In de IT zijn het vaak mannen die geen fijne neus hebben voor wie homofiel is en wie niet, of die die neus wél hebben en die, als een holbewoner, denken: ze moet het nog leren. Ze is nog wat onzeker. Ze heeft schrik en ze oefent zolang met de meisjes. Ze denkt: ik kan dat niet, pijpen, en ze is twijfelend genoeg om het dan ook niet te doen. Als ge het niet kunt is het geen ramp, dan neemt de man wel de leiding. Geen schrik hebben. Denk wel aan de hygiëne. Soms ruikt ge aan een vrouwelijk personeelslid wat ze 's middags gedaan heeft. Ze beseffen dat niet. Ze komen in uw kantoor iets vragen en ge denkt: Linda, er heeft iemand in uw mond gespoten, en geen klein beetje. Poets de volgende keer een keer uw tanden. Pop een muntje.

Nee, dank u, zei Heidi blozend. Ik probeer wat te besparen op de zoetigheden.

Ge zijt zo stil, zei Jan tegen mij. Normaal kunt ge niet ophouden met praten, zeker als het over computers gaat, en nu...

Ja, sorry, zei ik. Ik ben toch wel verrast om zo opeens de vriendin van onze dochter te leren kennen. Sorry. Ik vind u heel tof, Heidi. Ik ben gewoon een beetje van de hand Gods geslagen. Ik keur het goed, hè, alleen: ge begrijpt, ge ziet dat niet aankomen. Heidi. Of wel, maar het blijft toch schrikken, als vader. Ge weet dat dat moment komt, dat ge uw kind vaarwel moet zeggen. En toch, en toch.

Mijn dochter is lesbisch, zei ik tegen Romain Appeltans, zaakvoerder bij Mini Appeltans. Kunt ge het geloven? Hebt ge één dochter, steekt ge daar al die moeite in, de fles geven, pampers verversen, naar het turnen voeren en daarna naar de gitaarles en naar de Honky Tonk, en als ge denkt nu is het klaar, dan komt ze thuis met een vriendin.

Ge hebt toch juist gereageerd? vroeg Romain Appeltans, in zijn frangipane bijtend.

Heidi heet ze, zei ik. Niet eens een lelijke. Maar ge ziet het eraan. Ge kunt er uw vinger niet altijd op leggen, maar ze hebben iets. Hun kleren, hun achterwerk, ik weet het niet. Ze kijken anders naar u. Ze hebben waarschijnlijk iets meegemaakt met een man waardoor ze u anders benaderen.

Het is belangrijk om juist te reageren, zei Romain Appeltans. Dat vertellen, dat is een belangrijk emotioneel moment voor een jongere. Misschien wel het belangrijkste van heel hun leven. Als ge ze vernedert, kan dat hun persoonlijkheid voor altijd beschadigen.

Romain, zei ik, ik ken u zo niet. Halfzachte pater. Ik ben twintig jaar lang vader geweest, ik zal wel weten hoe het moet. Iedereen kiest zijn eigen pad, ik heb daar niets over te protocollen. Ge vraagt u alleen af waarom ze allemaal afritsbare broeken dragen. Bij Camel Active weten ze niet meer wat ze met hun winsten moeten doen. Dat is praktisch, zo'n broek, ja — als het warm wordt kunt ge er een korte van maken. En potten maken ook graag van die avontuurlijke reizen. Nepal en de Andes. Timboektoe. Om zichzelf te ontdekken. Ze hebben daar speciale reisbureaus voor. Laten we eerlijk zijn, Romain: ge zijt uzelf, als mens. Ge weet wat er in het pakje zit, ge zit er elke dag mee. Ge kunt uzelf natuurlijk wijsmaken dat er méér is, en daar worden dan weer andere charlatans rijk van. Op zoek gaan naar uzelf, in godsnaam!

Ge stopt allerlei dingen weg, zei Romain Appeltans. Hoeveel weet gij nog van uw kinderjaren? Drie dingen en het zal veel zijn. Ge moet niet vragen hoeveel er zo tussen de plooiën blijft steken, of in de donkere hoekjes kruipt. Oud stof. Dingen die ge u niet meer wilt herinneren. Er zijn veel mensen die daar in een latere fase van hun leven professionele hulp voor nodig hebben. Als het tussen de plooiën zit zal het wel zoveel kwaad niet kunnen, zeker? zei ik. Als ge gaat zoeken vindt ge altijd wel iets. Als ge u triestig wilt voelen zult ge triestig zijn. Ge moet u herpakken en u vermannen en zeggen: kom, ik ga eens kijken of ik ginder niet ben.

Aan de andere kant van de toonzaal roetsjten de glazen deuren open. Een donkerharige jonge vrouw stapte binnen. Zij was nerveus en voelde zich bekeken want zij viste onmiddellijk haar bril uit haar handtas en begon met veel te veel aandacht het detailkaartje van het eerste model bij de ingang te lezen, de nieuwe Mini One Countryman.

Ik las deze vrouwen als geen ander. Hun aarzelingen, hun nonchalance, hun arrogante zelfbewustzijn, hun gegiechel, hun gespeelde preutsheid — ik had het zelden fout. Als ze meteen flirterig werden, viel er ironisch genoeg meestal niets te beleven. Als ze zakelijk deden en direct geïnteresseerd waren in details over de motor, de veiligheid en de leasevoorwaarden, en daar een droge, korte uitleg over eisten, dan kwamen ze negen keren van de tien van de testrit terug met een muil vol zaad.

Het merk had één groot pluspunt: tachtig procent van mijn klanten waren vrouwen. Zij konden worden opgesplitst in twee soorten: verveelde echtgenotes van bemiddelde mannen die van hun vent een niet te grote maar toch veilige eigen wagen mogen kiezen om mee naar de yoga te rijden, en ten tweede de werkneemsters die volgens hun baas om diverse redenen een bedrijfswagentje hebben verdiend, en die voor een Mini kiezen omdat dat cool is en gemakkelijk parkeert. De twee soorten hebben één ding gemeen: zij houden van het paarspel, waarbij de tweede groep, de werkneemsters, het meest meegaand zijn, aangezien de meesten van hen dit in de beroepssfeer al gewend zijn geraakt en velen in een recent verleden al gunsten hebben verleend aan de vloerchef of het afdelingshoofd die hen, toen ze voor de lift stonden om naar huis te gaan, had geroepen met de vraag: Anja, hebt ge nog een momentje? — en vervolgens slijmerig was beginnen te doen over haar bijzondere competenties en capaciteiten en haar ambitie, en had gevraagd wat ze ervan zou vinden als ze haar versleten Renault Clio zou mogen inruilen voor iets mooiers, op kosten van de firma, tankkaart inbegrepen, geen zorgen meer want het is lease en ge moet nooit meer naar de keuring en al uw taksen en verzekeringen zijn betaald. Zoudt ge dat plezant vinden, Anja? Ik kan daar wel voor zorgen, als we overeenkomen, als ge begrijpt wat ik bedoel — dit werd dan met een lachje en op humoristische toon gezegd,

voor het geval het voorstel in slechte, assertieve aarde zou vallen zodat er vervolgens beweerd kon worden dat ze het helemaal verkeerd had begrepen, als ze op haar wilderen laarsjes naar het aanspreekpunt zou stappen.

Ge hebt meteen de juiste uitgekozen, zei ik. Ik zie dat. Neem blauw, dat past bij uw ogen. En als ge wat budget hebt, kunt ge binnenin voor leder kiezen. Vooral in de zomer is dat behaaglijk, in de rokjestijd. Hoe is uw naam? Ik ben Barry, zeer aange-naam.

Als ge jong zijt denkt ge er niet bij na. Iedereen trouwt. Ge hobbelt mee het pad af, zonder u één keer af te vragen of het wel is wat ge wilt in uw leven. Zo'n belangrijke keuze, en niemand zegt u: ga er eerst maar eens een paar maanden voor zitten. Ga de mogelijkheden eens af. Voor uw studies sturen ze u naar adviesorganen en infodagen en geven ze u psycho-medisch-sociale bijstand tot de bijstand, de info en het advies uw oren uitkomen. Zelfs als ge al lang beslist hebt dat ge in de verkoop wilt gaan, bellen ze nog naar uw ouders om te vragen of productontwikkeling niet meer iets voor de zoon zou zijn. Op de eerste schooldag vragen ze nóg eens of ge wel helemaal zeker zijt want dat het nooit te laat is om te veranderen, en dat ge alles goed moet afwegen want dat het niet de bedoeling is dat ge de rest van uw leven aan iets vastzit waar ge niet uw hele hart aan verpand hebt. Als het over trouwen gaat, hoort ge geen piep. Het is pure zwendel. Lelijk bedrog wat ze met jonge mensen doen. Ge vraagt u af waarom. Ja, om de maatschappij gesmeerd

te doen lopen, om zo weinig mogelijk deserteurs te hebben, maar moet ge daarom iederéén de vuurlijn injagen? Wat hebt ge aan al die ongelukkige mensen die doof en blind 'ja' hebben gestameld toen de eerste de beste ze de vraag stelde? Die, geketend door hun huwelijksbelofes en gekooïd door hun ouderschap, met hangende schouders hun levensplichten vervullen, zonder vuur en zonder goesting, juist het hoogstnodige doend om het vaartuig drijvend te houden, terwijl zij maar al te goed beseffen welke heerlijke avonturen het bestaan voor hen in petto had, en nog steeds heeft, want van achter de horizon horen zij de opgewonden kreten en het geschater van de enkelingen, de dapperen die uit de fuik zijn weten te blijven, de verkorenen die zich tegoed doen aan alle geneugtes denkbaar — vrouwen, jongens, drank, tovenarij, elke dag slapen zo lang men maar wil. Hebben deze vrijbuiters destijds ook die angst gevoeld, al was het maar even? De angst voor de eenzaamheid, de angst om uitgelachen en beschimpt te worden, om als loser door het leven te moeten gaan — als de enige van de klas die géén vrouwtje wist te strikken, die voor eeuwig en altijd de hand aan zichzelf zal moeten slaan, ogen dicht en tanden opeen of loerend naar het laptopscherm, of die een onverschillige hoer zal moeten betalen die liegt dat ze hem gemist heeft, alvorens het geld weg te steken, haar broekje uit te doen, in een gezochte houding op het met onrechtstreeks tl-licht verlichte en met een goedkope satijnen spreï bedekte bed te gaan liggen, en met haar gemaakt-hete stem te zeggen: kom op, tijger!

Of hebben zij gedacht: neen, in die keukentjes met die glimmende, ongebruikte KitchenAids van de huwelijkslijst, daar schuilt het niet. In die woonkamertjes waar men na zeven uur door de gordijnen heen de flatscreen ziet flikkeren, die de bewonertjes in slaap doet, daar valt het niet te rapen. En al zeker niet in de slaapkamers waar men om kwart voor elf het licht

ziet uitgaan en waar dan — voor de naïeve toeschouwer — de geheime tijden aanbreken; daar breekt juist niets aan, of het moest het slapeloze getrek met dekens en dekbedden zijn, het geërgerde gezucht en gemompel. Neen, hebben zij gedacht, in die vreemde, onnatuurlijke eenvormigheid kan het geluk zich niet verschuilen. In zulke dorre unanimité kan het individu niet tot bloei komen.

Ge moogt niet masturberen, zei Gele Ali. Elke keer als ge uw zaad vergiet, sterft er een maagd in het hiernamaals. Als ge ejaculeert moet er minstens de káns bestaan dat er kinderen door worden verwekt, en dat kan niet in uw vuist.

En bij orale seks dan? vroeg ik.

Zaad is onwetend, zei Gele Ali. Het kan enkel zién, niet kennen. Het ziet wél het verschil als gij aan uw fluit trekt en het spuit over uw hand, of het komt in een donkere tunnel terecht. Het zaad weet niet of dat de juiste tunnel is. Dat doet zijn werk en dat denkt bij wijze van spreken: bon, we zitten goed. De Profeet laat daar geen twijfel over bestaan.

Ik heb de indruk dat uw Profeet nogal soepel is met zijn interpretaties, zei ik.

Gij, gij moet oppassen voor Zijn toorn, siste Gele Ali. Wie spot met Zijn richtlijnen, moet op elk moment voor zijn leven vrezen. Ik heb er weten doodvallen nog vóór ze hun lasterlijke zin helemaal hadden uitgesproken. God weet wat er gaat komen, die wacht niet tot de geit het allerlaatste heeft gemekkerd. Alleen achterlijken denken dat ze beschermd zijn tegen Zijn woede.

Maar waarom vernietigt hij u dan niet meteen terwijl er gepijpt wordt? vroeg ik. Hij weet zagezegd alles, maar als het dáár op aankomt laat hij het zaad beslissen, en het zaad is blind en doof. Niet blind, snauwde Gele Ali. Dat heb ik u juist uitgelegd. Het is onwetend, maar het heeft de gave van het licht. Voor het zaad is donker donker en licht licht. Ge zijt kwaadwillig, Barry. Ge probeert mij vast te praten, mij in de val van de gehoornde te lokken. Ge moest u schamen. Denkt ge dat God wil dat wij ons brood niet meer kunnen verdienen? Dat wij moeten sterven van de honger, rechtschapen en nobel? Natuurlijk niet! In de grijze zone kan er geleefd worden. In de marge kunnen wij de dingen doen die noodzakelijk zijn voor ons aards verblijf. Zolang ge maar trouw blijft aan het Woord, en niet begint te denken dat ge het zelf voor het zeggen hebt. Hoe is het met uw dochter?

Nog altijd hetzelfde, zei ik.

Wilt ge dat ik haar een lesje leer? vroeg Gele Ali. Negen kansen op de tien krijg ik haar op het rechte pad. Eén keer Ali zijn machtig geweerd en ze denken niet meer aan hun vriendinnetje. Het wordt een vage herinnering. Als ge zegt waar ze woont zal ik langsgaan. Het kost u niks, ik doe het voor u. Om uw dochter te redden. Misschien een kleine vergoeding voor de verplaatsing. Hebt ge haar huissleutel? Heeft ze kleren aan als ze slaapt? Wat denkt ge?

Ik denk dat dat niet nodig zal zijn, zei ik.

Gij laat uw eigen dochter verloren gaan, zei Gele Ali. Gij ziet haar niet graag. Kom, ga liggen. Ontspan u.